

Arrest

nr. 77 688 van 21 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. De stad Vilvoorde, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.
2. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Vilvoorde van 5 december 2011 houdende de niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 december 2011 en van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van een beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker bood zich op 31 augustus 2011 aan bij de stad Vilvoorde en verkreeg een aankomstverklaring waarbij hij toegelaten werd tot een verblijf tot 13 oktober 2011.

Op diezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 december 2011 nam de burgemeester van de stad Vilvoorde de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag om toelating tot verblijf (bijlage 15ter). Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle bewijzen die bedoeld worden in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Het bewijs dat de te vervoegen vreemdeling zelf sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.”

Op 22 december 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De tweede verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan dat zij geen betrokken partij is inzake de beslissing die werd genomen door de burgemeester van de stad Vilvoorde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) kan de verwerende partij in haar redenering volgen waar zij stelt dat een beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf tot de autonome bevoegdheid van het gemeentebestuur behoort.

Artikel 26, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt wat volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd. (...).”

Aldus kan worden aangenomen dat de tweede verwerende partij enkel betrokken partij is voor zover het beroep is ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker enkel een middel ontplooit ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Er worden geen middelen aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen, in toepassing van artikel 39/69 van vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen, onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10*bis*, § 2 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist dat zijn aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet daar hij op het moment van de aanvraag slechts toegelaten was tot een beperkt verblijf. Artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet houdt geen voorwaarde in van een verblijf van minstens 12 maanden en aldus is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vader van verzoeker sinds 12 maart 2011 in België is ingeschreven op basis van gezinshereniging (artikel 40 van de vreemdelingenwet) met zijn Macedonische zoon en zijn Belgische schoondochter. Sedert 30 augustus 2011 is de vader van verzoeker in het bezit van een F-kaart (verblijf voor onbeperkte duur). Op 31 augustus 2011 bood de vader van verzoeker zich aan bij de stad Vilvoorde om zijn twee minderjarige kinderen, waaronder verzoeker die ondertussen meerderjarig is geworden, in te schrijven op basis van gezinshereniging met zichzelf in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Uit de feitelijke gegevens zoals hiervoor uiteengezet blijkt dus dat de vader van verzoeker wel degelijk over een verblijfskaart van onbeperkte duur beschikte en wel degelijk een aanvraag in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft ingediend voor verzoeker. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de eerste verwerende partij een verkeerde juridische grondslag heeft weergegeven in de bestreden beslissing.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name de artikelen 10 en 12*bis*, §§ 3 en 4 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat er geen bewijs voorligt dat de te vervoegen vreemdeling zelf sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden is gemachtigd om er zich te vestigen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

(...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(...)”

Aangezien de aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat de voorwaarde van een verblijf van minstens 12

maanden *in casu* niet van toepassing is. Met zijn betoog toont verzoeker noch een schending van de materiële motiveringsplicht aan, noch een schending van artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU